לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל - בראתי יצר הרע ובראתי לו ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ **Monsey Edition**

פרק ב' דאבות

Or Octobersonsessonses (Mark or Octobersonses) TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAHTAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO TORAHTAVLIN@ YAHOO.COM

Torah Taylin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY 10952 © All Rights Reserved

שבת קודש פרשת בהעלותך - כ"א סיון תשפ"ג Shabbos Kodesh Parshas Behaaloscha - Juné 10, 2023

9:10 – פלג המנחה עש"ק – 6:53 הדלקת נרות שבת – 1:8) זמן קריאת שמע / מ"א – 8:34 זמן קריאת שמע / הגר"א – 19:0 סוף זמו תפילה/הגר"א – 10:25 שקיעת החמה שבת קודש – 8:28 ו מוצש"ק צאת הכוכבים – 19:8 צאה"כ / לרבינו תם – 90

לזולתו חטא או טורח. ובמידה שיראה שאיז ביכולתו להתפלל במתינות מופלגת כי אם על ידי שאחרים יצטערו בסיבתה. לא יתנהג בחסידות על חשבונם...

בין כתביו של הרה"ק החוזה מלובליו זי"ע הדפיסו גם כן רשימה של הנהגות שכתב החוזה לתלמידיו. ויש בהם כמה הנהגות שבסופם כתב ׳ולפעמים יעשה בהיפר והקורא שאינו מתבונז בעומק הדברים אינו מביז הכוונה. כי מאחר שהנהגות אלו נזכרים לטובה בין יתר ההנהגות הטובים למה יש צורך לפעמים לשנות? וכמו כן אינו מובן מתי יש לשנות ומתי לא? אר על פי דברינו מובנים הדברים. כי תמיד מוטל על האדם לשקול אם הנהגותיו הטובים לא יהיו בבחינת אליה וקוץ בה'. כלומר. שלא יכשל על ידו בחטא ואם יראה תקלה במקום תקנה ימנע מלקיימה ויקבל שכר על הפרישה, אבל כדי שיכיר מתי הנהגותיו רצויים מוטל עליו מתחילה ליישר מידותיו. כי רק מתוך כך לא יבהל ויבין אם היצר משטה בו אם לאו.

אחר שאמרנו שתיהוז המידות הוא סייג להיום התורה כדבעי. יש לומר שעניז זה רמזה התורה במקראות שלפנינו. כי הנה המידות הטבועות ב'נפש האדם' הם שבע במספר, ומכוונים המה להשבע 'ספירות העליונות', ולכן נקראים גם הם בשם 'ספירות'. והנה ספירות הם מלשוו אורות ונרות. ואמר הכתוב 'בהעלתר את הנרת'. כשתיישר את מדותיד ותזכה להעלותם מז העקמומיות. אז תזכה ש'אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרת'. שהתורה שהיא בחינת 'מנורה' תעמוד מול עיניר ותקיימם כדבעי, בזכות שבעת המידות הישרים שיאירו בך. וזה משפרש"י 'להגיד שבחו של אחרו שלא שינה'. כלומר. כשבאים לתקז המידות צריכים מתחילה לסלק הפניות, כי אם לא מסלקים הפניות יכול האדם לרמות את עצמו ולהסיק שמידותיו מתוקנות הם ושוב לא ישרש אחריהם ולכז שבח גדול הוא לזה המצמיק בדעתו להכיר במידותיו השליליים וליישרם באמת מבלי שיהיה בהם איזה דופי ושינוי לפגם. הרי מבואר. שבשעת הקרבת קרבן צריך כוונה גמורה לעשות כל פרטיה במחשבה נכונה. ולא לפסול את הקרבו במחשבת פיגול. וכו בעת צרה. התכלית של ההתעוררת בהחצוצרות הוא להתפלל להשי"ת שיצילר מאותו צרה. ובאמת זה התכלית של הצרה, כמ"ש בשמות רבה כא. ה: "כיון שיצאו ישראל ממצרים. היו נושאין עיניהם, והיו המצרים רודפים אחריהם.... כיון שיצא פרעה והמצרים לרדוף אחריהם תלוי עיניהם לשמים. וראו שרז של המצרים פורח באויר. כיוז שראו אותו נתיראו הרבה וכו'. אמרו ישראל למשה מה עשית לנו. עכשיו הם באים ועושים לנו כל מה שעשינו עמהם, שהרגנו בכוריהם ונטלנו ממונם וברחנו וכו'. באותה שעה היו עומדים ולא היו יודעים מה לעשות. והיה הים סוגר והשונא רודף. והחיות מו המדבר וכו'. כיוז שראו ישראל שהיו מוקפיז מג' רוחות. הים סוגר והשונא רודף והחיות מן המדבר תלו עיניהם לאביהם שבשמים וצעקו להקב"ה שנאמר ויצעקו בני ישראל אל ה' ולמה עשה הקב"ה להם כך אלא שהיה הקב"ה מתאוה לתפלתו". ע"כ. הרי מפורש בדברי המדרש. שמה שכלל ישראל היו בצרה גדולה כשיצאו ממצרים. שהמצריים היו רודפים אחריהם היה רק לתכלית אחת. והיינו כדי שיתפללו להשי"ת. שהקב"ה היה מתאוה לתפילתן. וזהו התכלית בכל צרה שיש לכל יהודי. הקב"ה רוצה שיתפלל אליו. וע"י תפילתו יזכה לישעות גדולות. וע"כ בעת מלחמה. כשהיו בצרה. החצורות היו להתעוררם להתפלל לרחמים.

מאת הגוד"צ רבי גמליאל חכתן רבעוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיח"ק

ייעש כן אהרן אל מול פני המנורה ... (ח-ג) - תיקון המידות לרש"י: להגיד שבחו של אהרז שלא שינה. מז הראוי להזכיר את דברי **מורנו רבי** זיים וויטאל זי"ע בספרו שערי קרושה שכתב בשם רבו האריז"ל. שלכז לא נצטוינו תורה על עבודת המידות. להורות שעבודה זו אינה 'תורה' אלא 'הכשר' ו'הכנה' תורה. כלומר. כל עוד שלא זכה האדם ליישר את מידותיו עדייז אינו מוכשר לקיים ת משפטי התורה כדבעי. כי מידותיו המעוותים יטו את לבבו מן היושר, והמה ימציאו הרבה נימוקים מדוע עליו להתעלם מן היושר. ורק אחר שיעמיק ויתבונן היטב האיך ישר את העקמומיות שבלב. אז יזכה לקיים את המצוות בדרר הנרצה לנותו התורה. והחוש אכז יעיד על כר. שכז רואים אנו לפעמים אנשים שיש להם רצוז טוב לעבוד את ה', אולם מאחר שאין מידותיהם מתוקנים מהפכים את הקערה על פיה, ואותו רצון טוב משמש להם כתקלה. ולשם משל ננקוט פרט בעבודת התפילה. כי הנה לפעמים מתעורר באדם רצוז להתפלל תפילת 'שמונה עשרה' במתינות ולהתבונז בכל תיבה ויוצא מפיו. רצוז זה הלוא טוב הוא. אולם אינו נפטר מחמת כז מלהיזהר שלא להפריע אנשים העומדים לפניו, ולא לאסור עליהם לפסוע הג' פסיעות לאחוריהם, ולחייבם גם ו בעמידה ממושכת על רגליהם מבלי להזיזם. ועל כו מז הראוי שזה האיש יקרב עצמו כותל המזרח ושם יתפלל מבלי שיפריע לזולתו. אולם זה שמידותיו מעוותות אינו תחשב עם הזולת. ומעמיד עצמו במקום שניחא ליה, גם אם לא ניחא בכך לאחרים. ובכר זוא מציק לאחרים או מכשילם לעבור על ההלכה. ורק אחר שהאדם יבין את חובתו תקו את ה'אנוכיות' אז אכז יתז דעתו להתבונז גם בצרכי הזולת. ואז יביז כי איז על זוולת לסבול מחמת רצונותיו הטובים. ויערור את תפילתו רק במקום שאינו גורם

לשודים נואת חרב אברום זנאגל אבשיין שליט"א, בשנ"ס שרה אברום

וכי תבאו מלחמה בארצכם ... והרעתם בחצצרת ונזכרתם לפני ה' אלהיכם ונושעתם מאיביכם (י-מ) – בענין בעינן תפילה על כל דבר

הספר החינוך (מצוה שפ״ר) כתב לבאר הטעם מצות החצוצרות וז״ל: ״משרשי המצוה. לפי שבשעת הקרבן היו צריכין לכוון דעתם יפה בענינו כמו שידוע שהוא פסל במחשבות ידועות. וגם כז צריר הקרבז כוונה שלמה לפני אדוז הכל שציונו עליו. וג"כ בעת הצרה צריד האדם כיוון גדול בהתחננו לפי בוראו שירחם עליו ויצילהו מצרתו, ולכן נצטוו בתקיעת החצוצרות בעתים אלה. לפי שהאדם מהיותו בעל חומר צריר התעוררות גדול אל הדברים. כי הטבע מבלי מעיר יעמוד כישו. ואיז דבר יעוררהו כמו קולות הנגוז. ידוע הדבר. וכ"ש קול החצוצרות שהוא הקול הגדול שבכל כלי ניגוז. עוד יש תועלת נמצא בקול החצוצרות לפי הדומה. מלבד ההתעוררות אל הכוונה. כי בכח הקולות יסיר האדם מלבו מחשבת שאר עסקי העולם ולא יתז לב באותה שעה כי אם בדבר הקרבז. ומה אאריר וידוע זה לכל אשר הטה אוזו לשמוע חצוצרות וקול זופר בכוונה", עכ"ל. הרי מבואר, שעיקר תכלית בתקיעת החצוצות לעורר הכוונה, בשעת הקרבנות שהמחשבה פוסלת בעי כוונה גמורה. וכז בעת המלחמה שהוא עת צרה. בעי שיתכון בתפילה, וע"כ ע"י תקיעת החצוצרות יתעורר להתפלל להשי"ת.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Kashrus in the Kitchen (79). Tevilas Keilim: Chatzitza

The immersion of a utensil in a *mikvah* is similar to the laws of immersing one's body in a *mikvah*. A valid immersion requires that the whole body [or item] be covered at one time by the mikvah water without anything stuck to the body intervening between the body and the water. In *Torah* law, this blockage only invalidates the *tevilah* if it covers the majority of the surface and people are *makpid* [particular] to remove that blockage at some point. The Rabbanan added a chumra that majority or makpid invalidates the tevilah. If, however, it is neither majority nor *makpid*, meaning that people never care about it, it does not invalidate the *tevilah*. **Sefer Issur V'heter** writes (1) that the preferable custom is to remove even blockages that are not a problem in *Halacha*. If one purposely wants the "blockage" such as the manufacturer's instructions or brand name stickers that add to the utensil, these are not called *chatzitzos* and can be left on the item, since they are deemed as part of the item.

count the will of the owner to remove at some point, or the will he is sure the *mikvah* water touches around all the *keilim* (4).

מאת הגאון מו"ד הרב ברוך הירשפלד שליט"א, ראש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס

of most people. We are strict and only validate the tevilah with the blockage if both the owner and most people would never be particular to remove it. Therefore, before immersing, one must make sure that any blockage that he or most people would remove at some time, should be removed. This includes price tags and other tags that are not meant to stay on. It also obligates one to remove any glue that could bother him or most people.

Air Pockets. The *mikvah* water has to touch all visible surfaces on the outside and inside of the utensil. If air pockets block the water, it is a chatzitza. If one puts a bowl inside the mikvah upside down and air is trapped inside, it invalidates the tevilah. Also, if one lowers a thin-necked bottle or thermos into the *mikvah*, even right side up, he must wait till all the bubbles leave the bottle for the tevilah to be valid 3). If he immersed two utensils together, one on top of the other, or one inside the other, the point where one weighs on the other can prevent water from reaching the point of contact. One must avoid this by doing them **Definition of Makpid.** There are two opinions (2) whether we one by one, or putting them in a net and shaking them around so

because he doesn't know from whom he has taker ביינא דקלאי - Rav Sheshås explains that a blind person מבביעת עינא דקלא it and to whom he is giving it. יו יוסף א argues and says if a סומא can't be relied upon to know who is in front of him, how is he permitted to his owr wife? Furthermore, how is a regular man permitted to his own wife if it's dark? We must say that there is a טבעת עינא דקלא that may be relied upon. So too, here we can say the סובנא may rely on his ביעת עינא דקלא and use voice recognition in determining who is giving him the גם and to whom he is giving it to. The only reason our *Mishnah* says a פסיל is because he can't say the words of בפני נרתבו בפני נרתבו must be said as per the אה"ע ס' קמ"ב.יא] The אה"ע ס' קמ"ב.יא [אה"ע ס' קמ"ב.יא] that a מווע (in both eyes) may not bring a אוי"ע ס' קמ"ב.יא (from bring a הי"ע ס' קמ"ב.יא Therefore, if it was written and signed before him while he was able to see, and then he became blind, he may say בפנ"כ ובפנ"כ ובפנ"כ אווי and give her the גט provided he recognizes her himself with a טביעת עיטא דקול. However, it would not be enough for people to direct him to the

The יעקב אבינו asks why wasn't יעקב אבינו would recognize his voice? Afterall, don't we say in יעקב אבינו that ordinary people are able to use voice recognition; how much more so יצחק אבינו, who was a בקי and a בקי shouldn't he be able to differentiate between the voice of his 2 sons? The מעקוב answers that maybe they had similar voices or maybe יעשה was able to imitate the voice of עשר had similar voices or maybe.

The איסורים brings the ביני נפשות ומכוונות is only relied upon by איסורים and not for איכוול פא'. א: או **הצות** He also learns in the טביעת עינא דקול that טביעת עינא דקול woes not help at all for עדות. The טביעת עינא דקול אסווי טביעת עינא דקול אסווי עינא דקול אסווי מאנער עינא דקול אסווי מאנער עינא דקול אסווים אסווי מאנים אסוויים מאני איסורים. used, so can סביעת קול ibe used. But to be used. But tibe מוציא ממון isn't enough, so too is טביעת קול insufficient.

עדים bings that 2 עדים came before him and testified that they saw from afar how a Yid was being beaten ר"ל and was pleading for his life. They ultimately witnessed him being killed and are now testifying that although they couldn't see him, they recognized his voice when he was pleading for his life, and based on this testimony his עוניה should be permitted to remarry. He discusses all the שיכטות and also brings our *gemara* where if not for the issue of saying the words בים אין, but concludes that he is unsure on how to פיסקין, but concludes that he is unsure on how to

that he עדים heard on the telephone how a מינהדריו כט:] **חשוקי חמד הי יצחק זילברשטייו** heard on the telephone how a עדים owed him money. Are these witnesses reliable based on their טביעת עינא דקול that it was in fact the לוה on the other line? ר' זילברשטיירי above and concludes that they may not be used. If, however, the phone was a video phone where the witnesses can see the שיטות הוא הלה אומר even if he can't see them, they may till testify.

R' Meir Leibush Malbim zt"l (Torah V'Hamitzvah) would sav:

''יועש כן אחרן - Rashi says we see from here the greatness of Aharon that he didn't change anything. What's the proof to this? By all the creations, it says 'ויהי פג' except for light, where it says 'ויהי אור'. Chazal say because Hashem took away that unique light and hid it for special times, thus it doesn't say the word 'D' like by everything else which remained in place. Hashem created them and didn't change anything. So, too, here it says 'ויעש כן אהרן' which teaches us that Aharon didn't change anything."

A Wise Man would say: "There is no real ending. It's just the place where you stop the story."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

We ARE such a beautiful nation! !!!tool קבלה לכבוד השכינה too!!!

לעילוי נשמת זקני ר' אכרהם וסף שמואל אלטר בן טובי' ז"ל נפטר ט"ו סיון תשנ"ו

855,400,5164 / Text 800,917,8309 / kvodshomavim.org

מעשה אבות סימו

ויצעק משה אל ה' לאמר ק-ל נא רפא נא לה ... (יב-יג)

When Miriam fell ill on account of the words she spoke about her brother, Moshe beseeched *Hashem* on her behalf. He expressed his pain over Miriam's fate and prayed for her. **Rabbeinu Bechave** explains that the reason the *Torah* continues with the word "לאמר" was to tell us that this prayer by Moshe was not merely in his heart; he verbalized it. By moving one's lips, the letters assume a certain shape (in the atmosphere) through the use of voice, breath, and verbalization. When such a prayer has assumed a certain shape it ascends to the celestial regions and arrives in the presence of *Hashem*.

The following is based on a story told over by **Rabbi Zecharia Wallerstein** z"1. There was a man who had dedicated his life to studying in kollel, while his wife worked tirelessly to support their family for over three decades. They lived a simple but fulfilling life, and the man grew in *Torah* to become a true *Talmid Chacham*. For over thirty years, they lived this way but suddenly their lives were turned upside down when his wife was unexpectedly diagnosed with the dreaded disease. The doctors delivered a devastating prognosis, giving her a mere three months to live. In a state of desperation, the man sought solace and guidance from his revered *Rebbi*, **R' Shmuel Berenbaum** zt''l, pleading for some miracle to save his wife.

Moved by the man's heartfelt plea, R' Shmuel said he would try on her behalf. The following week, a ray of hope emerged as his wife was presented with a unique opportunity to undergo a ground breaking chemotherapy treatment. The treatment had been administered to ten individuals and half of them had fully recovered, while the other half tragically succumbed to the disease. With trepidation and anticipation, his wife courageously opted for the procedure.

To everyone's astonishment, immediately after the treatment, his wife's health began to improve dramatically. Her recovery seemed almost miraculous and as far as the doctors were concerned, totally inexplicable. They had no words to explain what they had just witnessed from a medical perspective. But the *Talmid Chacham* believed that his *Rebbi* must have had somethig to do with it. Filled with immense gratitude and a deep curiosity, he returned to R' Shmuel and beseeched him to reveal the secret behind this miraculous turn of events.

R' Shmuel, with a gentle smile on his face, proceeded to share his extraordinary experience. He explained that the day after the man had come to him and told him about his wife's prognosis, he had opened his Gemara to a profound dispute between two of the greatest Talmudic Sages, Abaye and Rava. Turning to the pages, he addressed the ancient Amoraim directly, pouring out his heart in a heartfelt conversation. "I speak to you throughout the day," he told them, "we are chavrusas, learning partners, and I have never asked for anything. Until today. Today, I am asking both of you to please go before Hashem, the Almighty, and beseech Him for the refuah, the healing, of this woman." R' Shmuel continued to recount how, in that moment, he felt an incredible connection to the wisdom contained within the pages of the Gemara. It was as if he transcended the confines of time and space, engaging in a dialogue with Abaye and Rava themselves. Through the power of his words and his unwavering faith, he implored these ancient sages to intercede on behalf of the ailing woman.

And so it happened. The *refuah* that his wife received was not merely a result of medical intervention; it was a profound manifestation of the living *Torah*. R' Shmuel had not only studied the words of Abaye and Rava, but he engaged with them on a spiritual plane, living and breathing the essence of the *Torah*. The man was awestruck by the deep connection between the teachings of the *Torah* and the real world. He witnessed firsthand the transformative power of sincere prayer and the living nature of the Torah. Inspired by the miraculous recovery of his wife that he had witnessed, the man returned home with a newfound appreciation for the profound wisdom of the *Torah*. He rededicated himself not only to its study but also to living its principles in every aspect of his life. The couple embarked on a journey of gratitude and spiritual growth, cherishing each moment as a testament to the miracles that can unfold when one lives the Torah. (Adapted from Stories to Inspire - 718-400-7145 - Call Now & Be Inspired!)

רני ושמחי בת ציון כי הנני בא ושכנתי בתוכך ... (זכריה ב-יד) A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY הפפרות לי הצבל על הפפרות HAFTORAH BY R' TZVI HIRSCH HOFFMAN

words, "רני ושמחי בת ציון" - "Rejoice and shout for joy, o' daughters of Tzion," In this manner, he is referring to the Jewish people as "בת ציון", the daughters of Tzion. However, the Jewish people are most often and noticeably called *Bnei* Yisroel, the sons of Israel. So, why now does Hashem consider *Klal Yisroel* to be the "daughters" of *Tzion* and not the "sons" of *Tzion*, as one might think?

R' Shneur Zalman zt"l of Liadi, the "Alter Rebbe" explains that there are two main roles a human can play in the world; either he is a giver or a taker. A person is born as a taker since a baby is helpless and cannot fend for itself, however, there are many people who never outgrow that role

Zecharia HaNavi opens the Haftorah with the famous and remain takers for the rest of their lives. The human nature of a male is to be a giver while women, more often than not. tend to be on the receiving end.

Most of the time, *Klal Yisroel* as a whole, are meant to give to others. Doing *mitzvos* as a form of giving back to *Hashem*. or doing *chessed* for others, or even while learning *Hashem's* holy *Torah*. However, there are times when *Klal Yisroel* must become takers, when we need to take the goodness that Hashem gives us and appreciate it. It is this time that Zecharia calls Klal Yisroel "daughters of Tzion" - to remind us that although we are givers, we would be nothing without having taken what *Hashem* has given us - our lives and purpose, as well as the holy *Torah*, which is the center of our existence.

ויהי בנסט הארז ויאמר משה קומה ה' ויפצו איביד וינסו משנאיך מפניך. ובנחה יאמר שובה ה' ... (י-להלו) לעילוי נשמת אבינו מורינו ורבינו הרב חיים

Taking a closer look at the *posukim*, one can't help but notice the two backward *nuns* surrounding this *parsha*. **Rashi** quotes *Chazal* who explain that these *nuns* are denoting that this isn't really the correct place for these *posukim*. They were nevertheless written here to separate between two נורעניות, two negative occurrences. The *Meforshim* grapple with trying to determine what these two negative things are, that require this parsha to separate them. The parsha of the Misonenim (Complainers) on one side is obvious. But the other side is vague. The **Ramban** quotes a famous euphemism to explain: "כתינוק הבורח מבית הספר". *Klal Yisroel* hastily ran away from *Har Sinai* after *Kabbolas HaTorah*. That wasn't a good sign.

I heard a new twist on this *Chazal*. Children are usually quite happy in school, for the most part. They enjoy playing with friends and toys, weekly *Shabbos* parties, interesting classes and events, etc... If so, what is the Ramban's analogy?

R' Elya Kanarek shlita made the following observation. He said that it's not the fact that children are running away from school, per se. Rather it's the excitement to run home. The energy to leave school and arrive home. This was "Tinok Haboreach...." When a person truly feels that the Beis Medrash is his home, he will delight in staying there.

Similarly, the Gemara says the Bais Hamikdash is not named after Avraham who called it , nor after Yitzchok who called it שדה, but rather after Yaakov Avinu who called it בית. Yaakov possessed that lofty sentiment that the Bais Hamikdash isn't just a sanctuary in which to perform the avodah. Rather, it's a home, our home.

If we would all understand this idea, that our yeshivos, shuls, batei medrash and, iy"H b'karov, the Bais Hamikdash, are our homes, we would relish and desire the opportunity to dwell there. May this wonderful day come very soon, Amen!

משל למה הדבר דומה

וירץ הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה ... (א-כו) משל: R' Yirmiyahu Hatzaddik zt"l, as he was known, was the Rabbi of Shivilishock for over fifty years. Throughout his long tenure, he did his job faithfully and tended to all the town's needs. But when the venerable rabbi turned ninety years of age, an unsettling atmosphere began to descend on the community. Although the elderly rabbi was faithful in everything he did, his advancing age was preventing him from performing his duties the way he used too.

After much debate and protest from the old rabbi and his supporters, it was decided that the town would hire another rabbi. The old rabbi would retain his position as *Rav* of the city, but the new rabbi would be the "acting" rabbi.

Soon after his arrival, the young new rabbi happened to get sick and the old rabbi came to visit him. "What ails you, my son?" he inquired of the young rabbi.

"Oh, it's not too bad. I think I am suffering with a bit of stomach trouble," came the young man's reply.

"I kind of I expected it," said R' Yirmiyahu.

"Why is that?" inquired the ailing rabbi.

"Well, why wouldn't your stomach be upset when in one day you ate up an old rabbi's fifty years of pulpit service?"

The newcomer, with the rabbi's venerable and ancient presence before him, got the message, and when he recovered sufficiently, bade the town of Shivilishock farewell.

נמשל: When Eldad and Meidad starting prophecying in the camp, many saw this as a threat to Moshe Rabbeinu's authority. All, except Moshe himself. He knew he wasn't just a sitting rabbi who was there to answer people's questions. He was also a leader whose job was to infuse the masses with Torah and holiness. There was no greater satisfaction to Moshe than seeing his life-long mission being fulfilled in front of his own very eyes.

באנכי הדיתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיזו כי EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTIMAN - RAMAT SHLOMO

It would appear at this juncture, that Moshe Rabbeinu feels somewhat "overwhelmed" and "unqualified" to take care of the myriad needs of Klal Yisroel. He tells Hashem: "Did I give birth to this nation?" Rashi quotes the Sifri here that Hashem told Moshe back in Mitzravim, that he must lead the people "even if they stone or insult you." Now, Moshe tells Hashem that he doesn't know what more he can do to help the Nation and care for them.

The **Seforno** comments that we see from Moshe's words a great principle. A father is the master of his home and family. even when his children are completely different from one another, because they all know that he loves them equally and only wants what is best for each one. Moshe Rabbeinu, too, wished that the Nation would see him as a father figure and trust him implicitly because he truly cared for them all. But this special relationship - this NATURAL love and trust - is reserved for a parent. No matter what a child will do, a parent will always love his/her child. This natural bond is very important for the health and emotional development of a child who needs the security that comes with the feeling, "My mother and my father truly love and care about me." Without it, a child can feel deprived, unworthy, unloved and worthless.

Although this is a NATURAL feeling, parents today are so busy and overwhelmed, overtired and overburdened, that often our children do not feel loved even though if you would ask their parents if they love them, they would surely say they do. We, as parents must not only love our children, but we must make sure that our children FEEL our love. It is true that it is very difficult to be a parent these days but I would venture to say that it is a lot harder being a kid!

Let us take out the time every day to tell our children with words, and show them with actions and deeds, how much we love and care about them. In this way we will tighten the natural bond that is in the heart of every parent.